

Több mint száz éve, 1915. december 27-én született Zsengellér Gyula 39-szeres válogatott labdarúgó, az Újpest legendás csatára.

Szülővárosában, Cegléden kezdett játszani, majd 1930-ban a Salgótarjáni Bányász TC-ben vált élvonalbeli futballistává 1936-ban az Újpesti Torna Egylethez (UTE) igazolt, ahol négyszeres bajnok (1939, 1945, 1946, 1947), Közép-európai Kupa-győztes (1939), ötszörös gólkirály volt.

Az élvonalbeli bajnoki mérkőzések alapján az évszázad harmadik legeredményesebb góllövője.

A minden idők legjobb 50 magyar labdarúgója választáson a tizedik helyre rangsorolták, kortársai közül csupán a fradista Sárosi György előzte meg (8.), újpesti csapattársa, Szusza Ferenc közvetlenül mögötte áll a listán (11.). Főiskolai világbajnok, kétszeres európai aranycipős.

1936-ban lett a magyar válogatott tagja, főleg centerként és balösszekötőként játszott, de a csatársor valamennyi belső posztján remek játékot nyújtott. Nem volt erős fizikumú játékos, került is a testi kontaktust, játékostársait viszont rendre jól hozta helyzetbe. 1947-ig az Újpest és a válogatott csapatkapitányi tisztét is betöltötte.

Az 1938-as franciaországi világbajnokságon az ezüstérmes csapat legeredményesebb tagja volt, négy meccsen öt gólt szerzett, ezzel Sárosi Györggyel és Silvio Piolával holtversenyben a második helyen végzett a góllövőlistán.

Egy évvel később 56 találatával Európa legeredményesebb góllövője lett, és - a magyarok közül egyedülként - meghívták az Európa-válogatottba az angol szövetség megalakulásának 75. évfordulója alkalmából rendezett gálamérkőzésre.

Az Ábel becenévre hallgató belső csatár több volt, mint tehetség: igazi legenda, technikailag, taktikailag, játékintelligenciában és gólképességben kimagasló játékos.

Összesen 394 magyar és olasz bajnokin 416-szor talált az ellenfelek kapujába. A magyar válogatottban 39 mérkőzésen 32 gólt szerzett. A labdarúgás statisztikájával és történetével foglalkozó szervezet (IFFHS) 2012-ben a nyolcadik helyre sorolta minden idők legjobb góllövői (összesen 318) között, a listában az első osztályú nemzeti bajnokságokban lőtt gólok számát vették figyelembe.

1947. augusztus 20-án játszott utoljára a válogatottban Albánia ellen (3-0) csereként, és ősszel a bajnokságban az FTC ellen az Újpest színeiben, mielőtt Olaszországba szerződött. A Magyar Labdarúgó Szövetség (MLSZ) engedélyével az AS Roma (1947-1949) és az Anconitana (1949-1950) csapatában játszott. 1951-ben a kolumbiai El Deportivo Samarios Santa Marta együtteséhez igazolt. Julio - mert ott így hívták - játékos-edzőként két szezonban, 35 meccsen 23 gólt szerzett.

Edzőként is bajnok lett

Edzőként 1953-ban mutatkozott be a ciprusi Larnacán, ahová egykori újpesti játékostársa, Künstler József hívta. 1979-ig edző, vezetőedző és szaktanácsadó volt több csapatnál. Az általa irányított csapat ciprusi bajnok (1954), illetve kupagyőztes (1976) lett. 1958-59-ben a ciprusi válogatott szövetségi kapitányi tiszttét is betöltötte, és élete végéig tanácsadója maradt. Utolsó éveiben is Cipruson élt görög feleségével, Nicosiában hunyt el 1999. március 29-én. Ő távozott utolsóként az 1938-as vb-ezüstérmes magyar válogatottból. 2013-ban földi maradványait - végakarata szerint - Cegléden helyezték örök nyugalomra, ahol egy emléktábla is berendeztek a város sportmúzeumában. Ebben az évben lett Cegléd (posztumusz) díszpolgára.

Öcsi, lódd be!

„Nagyszerűen értett társainak tervszerű foglalkoztatásához, helyzetbe hozásához. Villámgyors cseleivel, robbanékony kiugrásaival és jó helyezkedésével maga is gyakran eljutott a kapu elé" – olvasható Antal Zoltán és Hoffer József Alberttől Zsákig című könyvében. A legenda szerint ő keresztelte el az addig Svábnak becézett Puskás Ferencet Öcsinek, amikor 1945-ben, Puskás első válogatott mérkőzésén, az első gólja előtt lepasszolta neki a labdát, és azt kiáltotta: „Öcsi, lódd be!"

részlet; Az MTVA Sajtó- és Fotóarchívumának anyaga

Ünnepélyes keretek között a Lázár Ervin Általános Iskola tornaterme felvette a legendás csatár Zsengellér Gyula nevét 2015. szeptember 12-én.

https://www.ujpest.hu/feltolt/ujpesti_naplo_2015-26.pdf